

[Lykketoft]

ge begrundelse med udvidelsen af kulturelle og menneskelige kontakter som forudsætning for politisk afspænding i denne verden, hvilket jo har været retningsgivende for Den Europæiske Konference om Sikkerhed og Samarbejde.

Jeg synes, der er et stort behov, også af politisk natur for, på enhver måde at hjælpe med at frigøre et land som Cuba fra de ensidige bånd, det har til Øst som et resultat af USAs højst uhensigtsmæssige boykot af landet gennem mere end 25 år.

Med hensyn til udenrigsministerens begrundelse for at afvise dette beslutningsforslag synes jeg ikke, at det er udtryk for en rigtig prioritering fra dansk side, hvis man vil afvise kulturaftaler i almindelighed med lande uden for Europa, med nogle ganske enkelte undtagelser, som ministeren nævnte, ud fra økonomiske argumenter. Jeg mener, der er meget stærke grunde, som jeg allerede har nævnt, til, at man må finde midlerne, man må sætse ressourcerne på at lave aftaler med et bredere udsnit af lande.

Som et eksempel, der bare falder mig ind, synes jeg, at vi har et udpræget behov for en kulturaftale med et så spændende kulturområde som Brasilien. Jeg ved ikke, om det er på listen over de lande, der selv har bedt om det, men jeg synes, vi kunne have behov for det. Ud fra de samme betragtninger, som man kan gøre gældende af mere politisk karakter, om, at det ville være af rimelig høj prioritet at få en kulturaftale med netop Cuba, synes jeg at det også ville være af prioritet at få det med et land som Nicaragua, der er udsat for en boykot og i øvrigt en indblanding af endnu værre karakter, som driver dem i armene på Østsiden i denne verden, hvis ikke vi andre opfører os væsentlig mere fornuftigt i alle relationer end vores amerikanske allierede.

Jeg håber, at det vil lykkes denne gang at få Det Radikale Venstres støtte til beslutningsforslaget. Det ville være udtryk for, at Det Radikale Venstre satte realiteter bag ved den henvendelse til kulturministeren, som hr. Stinus deltog i i maj 1985 med repræsentanter for partier, der sammen med Det Radikale Venstre udgør et flertal i Folketinget.

Connie Hedegaard (KF):

Da mit partis ordfører, hr. Per Stig Møller, ikke kan være til stede, skal jeg sige, at selvfølgelig deler vi alle ønsket om, at danskere kulturelt samarbejder med enkeltpersoner og grupper i andre lande verden over. Men bl.a. på grund af de økonomiske afvejningssyn, udenrigsministeren var inde på, skal der en temmelig skarp prioritering til af, hvilke kulturaftaler vi officielt skal indgå.

En kulturaftale med Cuba vil jo, alt andet lige, være udtryk for en markant prioritering og dermed også et politisk signal. Derfor synes vi nok, at det burde påhvile forslagsstillerne og dem, der måtte støtte forslaget, at argumentere sagligt for, at netop dette land skulle udvælges i en region, hvor der i øvrigt ikke er lande, med hvem vi har indgået kulturaftale, vel at mærke ikke fordi der ikke er lande i regionen, der har udtrykt ønske om en aftale – hr. Lykketoft nævnte Brasilien, de har rent faktisk udtrykt ønske om en sådan aftale – men simpelt hen fordi udenrigsministeren ikke finder, at det er muligt at overkomme det økonomisk, administrativt og på anden vis.

Vi synes, det er lidt underligt, hvis det svar, vi fik i udenrigsudvalget i foråret, ikke har gjort indtryk på i hvert fald nogle af de partier, der udtaler sig positivt om ideen. Selvfølgelig skal det ikke være sådan, at vi kun indgår kulturaftaler med lande, hvis styreform er identisk med vores, men man har vel lov til at anvende en form for cost-benefitargumentation. Vi spørger så: hvad kunne en sådan kulturaftale give Danmark og danskere af muligheder, som vi ikke kunne få ad anden vej? Vi kan jo på mange forskellige måder og ikke mindst på private organisationers og andres initiativ sende folk rundt overalt i verden.

Er det så til gavn for cubanerne? Det blev oplyst i svarene til Folketingets udenrigsudvalg, at det faktisk fortsat kun vil være de kunstnere og videnskabsmænd og andre, der i forvejen nyder det cubanske styres officielle anerkendelse og bevågenhed, og som er medlem af den officielle fagforening, som vil komme i betragtning i forbindelse med rejser til Danmark og lign. Det vil altså sige, at vi ikke hjælper nogen af de grupper, der måske i særlig grad kunne have glæde af at opnå internationale kontakter, ved at lave et formaliseret kultursamarbejde.